

Grund til at undtage dem, der ikke ere trængende. For den anden Opfattelse taler den Omstændighed, at alle Invalider, der komme i Konflikt med Løven og lide Dom for en i den offentlige Mening vanærende Handling, derved miste Invalidforsørgelsen. Den første Opfattelse blev gjort gældende endnu stærkere ved Løven af 24. Februar 1858, idet der da vel blev tilstaaet en Forhøjelse af 50⁰/₀, men kun til Understøttelser paa indtil 200 Kr., en Invalid, der oppebar højere Understøttelse, fik kun 50⁰/₀ af de første 100 Rigsdaler, af de øvrige kun 10⁰/₀. Ved den til Grund derfor liggende Opfattelse blev der foreløbig ikke rørt. Først 25 Aar efter den første Lov, nemlig 20. November 1876, gik man bort fra Almisseeprincippet og tilkendte en Understøttelse til alle Invalider uden Hensyn til Trang eller ikke Trang. Derved blev den Opfattelse, at det var en Hædersgave, der maatte falde bort, saa snart Invaliden blev stemplet som en mindre hæderlig Person, fastholdt, og det første Forsøg paa at røre derved skete først ved Løven af 27. Februar 1897, hvorved det blev bestemt, at en Invalid, der var straffet for en i den offentlige Mening vanærende Handling, men senere fik Æresoprejsning, samtidig dermed fik Krav paa Invalidforsørgelse paa ny. Det forekommer mig, at der i den offentlige Mening er foregaaet en noget videre Udvikling endnu, og derfor tror jeg, det har Betydning at fordybe sig i Betragtningen af, hvorfor vi overhovedet skulle understøtte Invaliderne.

Det er vistnok anerkendt af alle, at Sundhed og Førlighed ere de største timelige Goder, der findes, navnlig da for den ubemidlede Mand. Der er vist ingen af os her, som vilde ofre Sundhed og Kraft, om vi end kunde komme til at svømme i Overflod derved, men for dem, som have mistet disse Goder i Krig, er det jo ikke alene saa, at dette uvurderlige Gode, at have Sundhed og Kraft, er gaaet tabt — er han fattig, er det tillige saa, at hans eneste Kapital er bleven ham berøvet, han mister den Chance, som han dog ellers havde for at kunne arbejde sig frem. Nu maa det vistnok anerkendes, at naar en Mand har ofret saa meget for Fædrelandet, saa skylder Fædrelandet at godtgøre ham det igen. Han har ofret dette for Nationen, for os alle sammen; hver eneste, der nyder godt af at bo i et selvstændigt Land, profiterer ogsaa af det Offer, Invaliden har bragt. Derfor forekommer det mig, at Kravet paa Forsør-

gelse er et Retskrav fra Invalidens Side. Han har bragt et Offer af Sundhed og Førlighed, som er uerstatteligt, men har ogsaa bragt et materielt Offer af Midler og Evner. Hvor stort, det er, er det ganske umuligt at opgøre, navnlig fordi mange have mistet deres Chancer for at arbejde sig op, hvilket man ikke kan vurdere. Hvad man gør for dem, er derfor kun en lille Afbetaling paa en stor Gæld. Men er det saa, saa fører det til en Betragtning, som jeg ikke skal bringe frem her ved dette Lejlighedsforslag, men kun kaste ud som en Tanke, der kan ligge og gro, til Tiden bliver gunstig til at tage den op i Gerning, og det er den, at man ikke har Ret til at fratage Invaliden Understøttelsen, fordi han gør sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Hvis en Mand har Penge til gode, bliver hans Debitor ikke fri for at betale, fordi Kreditor begaar en saadan Handling, men her, hvor Staten er disse Invaliders Debitor, synes jeg heller ikke, den kan fritages, men at den maa have Pligt til at vedblive at betale Forsørgelsen, selv om Invaliden skulde komme i den sørgelige Kasus at blive stemplet som vanæret i den offentlige Mening. Saa kommer Spørgsmaalet om, naar vi stærkt betone, hvor meget vi skyldte Invaliderne, hvor højt man kan gaa med disse Understøttelser. Der er gjort tilstrækkelig opmærksom paa, at Invalidforsørgelsen gentagne Gange er forhøjet, det tyder paa Fremskridt i Opfattelsen af, hvad man skylder, men Grænsen derfor kan vistnok aldrig naas og kan kun sættes i Henhold til, hvad Finanserne kunne formodes at kunne præstere, og dette beror paa, hvad den, der bestyrer Finanserne, mener. Det kan ikke nytte at tænke paa at give mere, end Landets Midler kunne forslaa til, og det er noget, som Finansministeren maa afgøre. Det kan jo, naar man vil skaffe Invaliderne, hvad man kan skaffe dem, ikke nytte at kræve, hvad man ikke kan skaffe dem; det Spørgsmaal maa Finansministeren jo afgøre. — Der er dog et Punkt, som jeg gerne vil drage frem, skønt det ikke en Gang er lykkedes mig at faa undersøgt, om jeg der har fuld Samstemning i min Gruppe; jeg taler altsaa her paa mine egne personlige Vegne. Det er, om der ikke, skønt det er en smuk og rundelig Forhøjelse, som Invaliderne her faa, var Mulighed for at betænke lidt yderligere dem, som have gjort Trearskrigen med, og som ere blevne Invalidet i den, som ere blevne lemlæstede og svækkede i deres skønneste Ungdom, og have